

The Unabomber - 17 år som cikade

-

af: Jeppe KS Due

"Imagination does not breed insanity. Exactly what does breed insanity is reason. Poets do not go mad ... mathematicians go mad"

- G.K. Chesterton

Scenografi: Et træbord og en træstol står midt på scenen. En gammel skrivemaskine, en kniv og en række rør til rørbomber er placeret på bordet. Ved siden af bordet ligger en bunke træ, som bruges til at fremstille æsker.

Karakterer:

- **Ted Kaczynski**

- **Janet Reno**

- **Henry Murray**

- **Jean-Marie Apostolidès**

Karaktererne i dette manuskript er fiktive abstraktioner, som i mange tilfælde udelukkende har navnet til fælles med deres virkelige modparter. Alle citater fra Theodore John Kaczynski/F.C. - "Industrial Society and its future" er gengivet i dramatikerens egen oversættelse.

Scene 1

(Ted Kaczynski sidder ved sin skrivemaskine og skriver.)

Janet Reno

Verden har aldrig været mere sikker, end den er nu. Uanset hvad I hører i medierne, og hvad mørke kræfter vil have jer til at tro, så lad jer ikke narre. Verden har aldrig været mere sikker, end den er nu.

Henry Murray

Verden har aldrig været mere sikker, end den er nu. Men den sikkerhed er ikke gratis. Vi kan være trygge, fordi der findes mænd og kvinder, som er villige til at bringe ultimative ofre. Derfor har verden aldrig været mere sikker, end den er nu.

Jean-Marie Apostolidès

Verden har aldrig været mere sikker, end den er nu. Der bliver hele tiden færre fattige og flere uddannede mennesker. Verden har aldrig været sikrere, end den er nu, og den bliver hele tiden mere sikker.

Ted Kaczynski

Verden har aldrig været mere sikker, end den er nu. Den har heller aldrig været mere ufri.

Janet Reno

Alle mennesker har ret til frihed og lighed for loven, men så snart man forgriber sig på andres frihed, har man forspildt sin egen ret.

Ted Kaczynski

Hvad er frihed værd, hvis det kun er frihed fra og ikke frihed til? Frihed fra sult og død er intet, hvis man ikke samtidig har friheden til at leve sit eget liv og selv vælge sin vej. Og den smule frihed, vi stadig har tilbage bliver brugt på ligegyldigheder. Hvordan kan man påstå, at man er fri, hvis man bruger hele sit liv på et kontor. Hvordan kan man påstå, man er fri, hvis ens døgnrytme dikteres af et aktiemarked på den anden side af jorden?

Henry Murray

Du bliver ikke mere fri af at gemme dig i en skov med din lille skrivemaskine, hvor din døgnrytme dikteres af solopgang og solnedgang. Det kan godt være, at du har friheden til at skrive hvad du vil, når du vil, men lyset bestemmer, hvornår du kan.

Ted Kaczynski

Jeg er uanset hvad ikke fri længere. Men jeg er i det mindste ikke slave, og mine tanker er friere, end de nogensinde har været. I kan lænke min krop, men ideer kan ikke låses inde og holdes nede. Millioner af mennesker vil genopdage det virkelige liv gennem mig og kæmpe for en bedre og sandere verden.

Jean-Marie Apostolidès

Sandere ud fra hvis synspunkt? Du kan ikke tage andre mennesker
som gidsler i din version af det gode liv.

Ted Kaczynski

Så du mener ikke, at der findes objektive sandheder? Du mener
ikke, at der er noget, som er åbenlyst rigtigt? Hvis noget er
åbenlyst rigtigt, må det modsatte også findes. Det er et
uundgåeligt vilkår i den naturlige verden.

Scene 2

Janet Reno

Måske er vi ikke så forskellige. Hele formålet med mit liv har
været at kæmpe for en bedre og mere retfærdig verden.

Ted Kaczynski

Og alligevel var du så indgroet i systemet?

Janet Reno

Man er nødt til at arbejde indenfor den ramme, der er sat.

Ted Kaczynski

Siger hvem? Jeg er sikker på, du selv tror på, at du gjorde som du
gjorde, fordi det var det gode og rigtige... Men det er
udelukkende fordi du aldrig har haft et rigtigt formål med dit
liv.

Janet Reno

Der er ikke noget mere rigtigt end at kæmpe for retfærdighed for de, som ikke selv er i stand til at tage kampen.

Ted Kaczynski

Men kæmper du i virkeligheden for dem eller for at tilfredsstille dig selv? Du er en velsignet del af den politiske elite. Du har aldrig behøvet kæmpe for noget som helst, og derfor har du et psykologisk behov for at opfinde formål. Det, du kalder kamp for retfærdighed, kalder jeg slum-turisme.

Henry Murray

Mennesker er sammensat af en række behov. Fysiske såvel som psykologiske. Det er der intet mærkværdigt ved.

Ted Kaczynski

Det er jeg klar over. Men samfundet har fjernet behovet for at kæmpe for at opfylde de fysiske behov for folk som jer. Det gør jer psykologisk defekte, og derfor opfinder i surrogataktiviteter.

Janet Reno

At være justitsminister er ingen surrogataktivitet. Jeg har tilsidesat mit eget liv, for at tjene og forbedre samfundet. Vi er enige om, at det ikke er perfekt, men jeg tror på, man kan ændre mere ved at engagere sig end ved at isolere sig i en skov med en skrivemaskine.

Ted Kaczynski

Og hvad har du så ændret? Du gik ind til posten med nogle idealer, som du har været nødt til at glemme. Hvad er der eksempelvis blevet af din modstand mod dødsstraf.

Janet Reno

Jeg er nødt til at følge de love, der er sat.

Ted Kaczynski

Hvad blev der af dine noble motiver i Waco? 82 døde; heraf 24 børn.

Janet Reno

Jeg handlede på de informationer, jeg havde.

Ted Kaczynski

Informationer, der fik dig til at give ordre til et angreb på en gruppe mennesker, hvis eneste forbrydelse var at melde sig ud af dit samfund.

Janet Reno

De var svært bevæbnede og jeg havde pålidelig information om mishandling af børn.

Ted Kaczynski

Waco ligger i Texas... Selvfølgelig var de bevæbnede. Det er ingen forbrydelse.

Janet Reno

Der var overvejende sandsynlighed for, at de ville begå masseselv mord, som også ville ramme en stor gruppe børn.

Ted Kaczynski

Så du gav ordre til et angreb, der dræbte 82 mennesker for at undgå, at de slog sig selv ihjel?

Janet Reno

Det, der skete i Waco, var en tragedie.

Ted Kaczynski

Så meget for din modstand mod dødsstraf.

(Ted Kaczynski bukker sig og samler nogle stykker træ op, som han begynder at snitte i.)

Scene 3

(Under Janet Renos monolog sidder Ted Kaczynski og snitter på en trææske. Han arbejder metodisk og med stor omhu og kærlighed.)

Janet Reno

Jeg har aldrig haft svært ved at falde i søvn, og jeg har altid kunnet se mig selv i øjnene, når jeg har kigget i spejlet om morgenen. Men i mine drømme er der 24 forkullede barnestemmer med texansk twang, der skriger mit navn fra en rygende ruin. 24

stemmer, der ikke selv havde sagt ja til at være fanget i en gal kults befæstede bygning. 24 stemmer, jeg er nødt til at stå til ansvar overfor. 24 stemmer, der aldrig vil komme til at forstå de overvejelser, man som voksen er nødt til at gøre sig. 24 stemmer, der elskede ubetinget og ikke havde nogen forståelse for det mørke, de var blevet født ind i. 24 stemmer, der måske stadig havde kunnet tale andre steder end i mine drømme, hvis jeg havde truffet et andet valg. Folk spørger mig, om jeg begræder, at jeg aldrig fik børn. Jeg svarer nej og har lyst til at tilføje, at det er nok for mig at begræde de 24 børn, der hver nat bliver kvalt og brændt ihjel i et helvede af ulmende murbrokker. Men hvad nytter selvmedlidenhed. Jeg har levet et fuldt og helt liv. Jeg har været den første kvindelige justitsminister, jeg har kæmpet for at få frigivet uskyldigt dømte, jeg har altid fulgt lovens bogstav og jeg har påtaget mig det fulde ansvar for alt, hvad jeg har gjort... Jeg har været med i et afsnit af The Simpsons, for helvede! Ja. Jeg er personligt modstander af dødsstraffen og har alligevel kæmpet for dødsdomme, fordi jeg har kæmpet mod forbrydere, hvor vores lands love åbenlyst kræver det... Og jeg har haft 24 stemmer til at holde mig personligt ansvarlig for alt, hvad jeg nogensinde har gjort. Jeg kan tage afsked med livet med åben pande.

(Ted Kazcinsky er blevet færdig med at snitte og lægger omhyggeligt en træske på bordet foran sig.)

Ted Kaczynski

Hvis jeg troede på Gud, ville jeg sige, at din sygdom var din velfortjente straf for de forbrydelser, du har begået. Jeg må i stedet nøjes med at konstatere, at naturen nok skal finde en måde at genoprette balancen.

Jean-Marie Apostolidès

Naturen er fordringsløs og vilkårlig. Først med vores indgreb i den, begynder den at handle efter bestemte mønstre.

Ted Kaczynski

Og alligevel ender den med at dræbe den kvinde, som ønskede at dømme mig til døden for mit forsvar af den. (*Henvendt til Janet Reno*) Jeg kommer til at overleve dig med flere år.

Henry Murray

Men uanset hvor langt dit liv måtte blive, hvor meget vil det så være værd? Du sidder med din lille skrivemaskine og en sag, som for længst er tabt. Du kommer aldrig til at ændre noget!

Scene 4

Ted Kaczynski

Den her samtale begynder at kede mig.

Janet Reno

(Trækker papiret ud af skrivemaskinen og læser højt)

I en del henseender er det moderne samfund ekstremt eftergivende. I spørgsmål, der er irrelevante for systemets funktionalitet, kan vi generelt gøre, hvad der passer os. Vi kan tro på hvilken religion vi vil, så længe den ikke opfordrer til adfærd, der er skadelig for systemet. Vi kan gå i seng med hvem vi har lyst til, så længe vi praktiserer "sikker sex". Vi kan gøre præcis hvad vi vil, så længe det er uvæsentligt. Men i alle væsentlige spørgsmål, regulerer systemet vores adfærd i stadig stigende grad.

(Janet Reno giver papiret til Ted Kazcinsky, som ruller det sammen, lægger det i et rør, skruer endestykker på røret, placerer røret i den nyligt udskårne kasse, banker fire søm gennem kassens låg, så de stikker op i luften, sætter låget på kassen, rejser sig, placerer kassen på gulvet og vender tilbage til sin stol. Det hele gøres med stor omhu og kærlighed. Da han har sat sig, sætter han et nyt stykke papir i skrivemaskinen og begynder at skrive igen.)

Scene 5

Henry Murray

(Retter en lommelygte mod Ted Kaczynskis ansigt) Theodore John

Kaczynski?

Ted Kaczynski

Javel!

Henry Murray

Jeg har taget et kig på dine tanker og må sige, at jeg havde forventet mere fra en Harvard-studerende.

Janet Reno

Hvad laver du?

Henry Murray

(Fjerner lommelygten igen) Jeg kender ham fra min tid på Harvard, og jeg ved præcis, hvordan man knækker ham. Han er et klassisk tilfælde.

Jean-Marie Apostolidès

Men hvorfor? Hvorfor skal han knækkes?

Henry Murray

Man kan ikke lave omelet uden at knuse et par æg. Og teknikkerne i den her omelet kommer til at redde tilfangetagne CIA-agenters liv.

Jean Marie-Apostolitidès

Han er ikke et æg men et menneske. Uanset hvad han har gjort eller vil komme til at gøre, er jeg nødt til at insistere på det enkelte menneskes ukrænkelighed.

Henry Murray

Så du er ikke villig til at give en studerende et rap over

fingrene for til gengæld at redde liv?

Janet Reno

Du bliver ved med at tale om at redde liv, men hvordan hænger det sammen? Hvordan redder det liv at ydmyge en studerende?

Henry Murray

Med al respekt, frue. Det, jeg udsætter hr. Kaczynski for, er småting, sammenlignet med hvad vores agenter vil blive udsat for, hvis de bliver pågrebet bag fjendens linjer. Vi er nødt til at kunne screene for svage personligheder, der ikke vil kunne klare moderat psykologisk pres. Der er meget mere end blot agenternes liv på spil i den her sag.

Jean-Marie Apostolidès

Du bliver ved med at tale om at redde liv, men er du i virkeligheden bedre end dem, du påstår at bekæmpe, hvis du i din kamp ødelægger uskyldige mennesker.

Henry Murray

Hvem påstår, han er uskyldig. Jeg har set ind i hans sind.

Janet Reno

Vi kan ikke begynde at straffe mennesker for forbrydelser, de muligvis vil begå, eller for tanker, de måtte have. Han er uskyldig indtil det modsatte er bevist... Uanset hvor uenige vi så end måtte være med ham.

Ted Kaczynski

Nok! Lad ham endelig lege sine små lege. Jeg er ganske enig i, at man ikke kan lave omelet uden at knuse æg, og der er masser af mennesker, jeg er villig til at ofre for at befri menneskeheden fra sit selvvalgte slaveri. Desuden fremstår jeres politisk korrekte ævl om det enkelte menneskes ukrænkelighed hyklerisk, når I alle er del af et system, der ikke har den fjerneste interesse i det enkelte menneske som andet end et tandhjul. Fortsæt, dr.

Murray!

Scene 6

Henry Murray

(Retter igen lommelygten mod Ted Kaczynskis ansigt) Theodore John Kaczynski.

Ted Kaczynski

Hvorfor føles det her som en reprise?

Henry Murray

Jeg har taget et kig på dine tanker og må sige, at jeg havde forventet mere fra en Harvard-studerende.

Ted Kaczynski

Er det bare mig, eller har jeg hørt det her før?

Henry Murray

Husk på, du selv frivilligt er gået ind til det her.

Ted Kaczynski

Bevares. Men derfor behøver jeg ikke spille efter dine regler.

Henry Murray

Din åbenlyse foragt for autoriteter og manglende respekt for dine intellektuelle overmænd tyder på en usikkerhed på egen formåen, som du projicerer på resten af verden.

Ted Kaczynski

Eller også har jeg simpelthen indset, at resten af verden er forblændet af sit eget skin, og at dine såkaldte autoriteter kun er autoriteter, fordi de påstår at være det. Men ikke alt, der skinner, er guld.

Henry Murray

Jeg kan forstå på det, jeg har læst, at du sætter familien højt.

(Ted Kaczynski forbliver tavs og skriver på skrivemaskinen.)

Henry Murray

Familien forstået som idé, altså...

(Ted Kaczynski forbliver tavs og skriver på skrivemaskinen.)

Henry Murray

Dit ideelle samfund ville bestå af familier og mindre enheder på maksimalt 100 mennesker, hvor man tager ansvar for hinanden... Har

jeg forstået dig korrekt?

(Ted Kaczynski forbliver tavs og skriver på skrivemaskinen.)

Henry Murray

Jeg kan forstå, at du var indlagt i isolation på et hospital, da du var barn. Det må have været en forfærdelig oplevelse at være isoleret fra din familie så tidligt i dit liv?

(Ted Kaczynski forbliver tavs. Han skriver ikke.)

Henry Murray

Det er tankevækkende, at dit liv blev reddet af det teknologiske samfund, som du hader så intenst, mens din egen familie ikke tøvede et øjeblik med at efterlade dig på et koldt hospital.

(Ted Kaczynski forbliver tavs. Han skriver ikke.)

Henry Murray

Og hvad angår dine tanker om det industrielle og teknologiske samfund, så lader de meget tilbage at ønske. Din tekst er et umodent plagiat af andre og bedre tænkeres værker.

(Ted Kaczynski forbliver tavs. Han skriver ikke.)

Henry Murray

Det eneste nyskabende er hvor himmelråbende dårligt det fungerer som videnskabelig tekst. Der er en sær ironi i at du, som insisterer på objektive sandheder, har skrevet et så uunderbygget og håbløst subjektivt makværk. Dine tanker er gennemgribende usofistikerede og dine konklusioner fejlbehæftede på et niveau, jeg ikke har set gennem min 60-årige karriere eller i de 95 år, jeg nåede at leve på denne jord. Du er nødt til at forstå, at modernismen er irreversibel. Vi kan aldrig vende tilbage, og desuden har den fortid, du drømmer om, aldrig eksisteret. Den eneste tidsmaskine du vil finde er på en psykologs sofa, hvor du endelig kan få taget det opgør med din mor, som du/ (Henry Murray afbrydes af Ted Kaczynski)

Ted Kaczynski

Stop!

(Henry Murray tænder en diktafon og optager det følgende.)

Ted Kaczinsky

(Med stigende hysteri gennem det følgende). Det er ikke sandt. Du ved intet om mig. Du har ingen ret til at udtale dig på den måde. Du er en ækel lille mand. Du gør ikke andet end at sprede løgne. Løgne! Det værste er, at du selv tror på dem, men jeg skal vise dig sandheden. Jeg har en pakke med dit navn på... Hvis du ikke vil høre, må du føle! Jeg skal få dig til at føle! Du har ingen idé om, hvor mange der står bag mig. Hvor mange der vil elske at

se dig knust og sønderlemmet. Jeg glæder mig til at se dig gå til
i flammerne fra civilisationens kollaps. Jeg vil pisse på dine
forkullede rester og danse på din og samfundets grav. Jeg er
udfrieren, frelseren!

Scene 7

(Henry Murray afspiller Ted Kaczynskis sidste replik fra
diktafonen igen og igen, mens Ted Kaczynski snitter en endnu en
trækasse - denne gang med rystende hænder og tydeligt kontroltab.

Efter et passende antal afspilninger fjerner Henry Murray
lommelygten fra Ted Kaczynskis ansigt og trækker papiret ud af
skrivemaskinen.)

Henry Murray

(Læser op) De konservative er fjolser: De beklager sig over de
traditionelle værdies forfald, og dog støtter de teknologisk
fremskridt og økonomisk vækst entusiastisk. Det går tilsyneladende
aldrig op for dem, at man ikke kan lave hastige og drastiske
ændringer i et samfunds teknologi og økonomi uden også at skabe
hastige ændringer i alle andre aspekter af samfundet, eller at
sådanne ændringer uvægerligt ødelægger de traditionelle værdier.

(Henry Murray rækker papiret til Ted Kazcinsky, som ruller det
sammen, lægger det i et rør, skruer endestykker på røret, placerer
røret i den nyligt udskårne kasse, banker fire søm gennem kassens
låg, så de stikker op i luften, sætter låget på kassen, rejser

sig, placerer kassen på gulvet og vender tilbage til sin stol. Det hele gøres med stor omhu og kærlighed. Da han har sat sig, sætter han et nyt stykke papir i skrivemaskinen og begynder at skrive.)

Scene 8

Jean-Marie Apostolidès

Jeg tror, jeg forstår dig. Og jeg tror, jeg forstår, hvorfor du handler som du handler.

Ted Kaczynski

Det er muligt, men jeg har ikke brug for din forståelse. Hvis du virkelig forstår, så sæt handling bag ordene.

Jean-Marie Apostolidès

Jeg sagde ikke, at jeg var enig med dig. Blot at jeg godt forstår dig.

Ted Kaczynski

Så er din forståelse vitterligt intet værd. Uden handling er den blot en påstand... Men jeg leger med. Hvad er det, du forstår?

Henry Murray

Det er spild af tid.

Jean-Marie Apostolidès

Det er spild af tid at søge forståelse? Hvis du virkelig mener

det, så er jeg bange for, at jeg er mere enig med ham, end jeg troede. Hvis det er den arrogance, han er blevet mødt med, er det klart, han har udviklet radikale holdninger.

Ted Kaczynski

Jeg bad ikke om en psykoanalyse, monsieur Apostolidès. Sig mig i stedet; hvad er det, du forstår. Og hvad er det, du er enig med mig i?

Janet Reno

Lad være med at fortælle ham noget. Du opmuntrer ham bare til at fortsætte

Ted Kaczynski

Har du ikke haft rigelig taletid efterhånden? Jeg synes, jeg kan høre dine børn kalde.

Jean-Marie Apostolidès

Uanset om jeg er enig i hans ideer eller hans måde at udbrede dem på, er jeg nødt til at tale med ham. Videnskabsmandens opgave er at sætte sig ud over egne følelser og analysere alt.

Ted Kaczynski

Du lyder som en parodi på alle de venstresnoede pseudo-intellektuelle franskmænd, jeg blev tvunget til at læse i mit første år på Harvard. Vi taler jo bare sammen, så du behøver gøre dig så mange krumspring. Og selvfølgelig er du ikke enig med mig.

Du er oversocialiseret af universitetsverdenen og har ikke det fjerneste begreb om hvad du faktisk selv mener og føler. Du har slet ikke modet eller selvstændigheden til at have en radikal tanke eller udføre den i handling.

Jean-Marie Apostolidès

Jeg mener, at jeg forstår, hvorfor du handler, som du gør. Jeg ved selv, hvor svært det er at trænge igennem med sine tanker. Du skriver dine ideer med blæk opblandet med blod, og derfor er det umuligt ikke at lytte.

Ted Kaczynski

Og derfor forsøger du at snylte på mig, så dit eget blæk ikke fremstår så blodfattigt.

Jean-Marie Apostolidès

Hvorfor nægter du at høre, hvad du siger. Jeg er enig med dig i, at fremskridtet er dybt skræmmende. Mennesket er forenet med maskinen. Al science-fiction er frygten for metamorfosen. Frygten for at blive en sammensmeltning af kød og teknik.

Ted Kaczynski

Du påstår at forstå, men i virkeligheden forstår du intet. Du er som en papegøje, der ukritisk gentager de ting, bedre tænkere end dig har skrevet.

Jean-Marie Apostolidès

Men der er en ting, jeg ikke forstår. Hvorfor bruger du så lang tid på at lave ornamenterede kasser i hånden, når de alligevel bare skal destrueres? Jeg har set dig arbejde. Det føles som om du ikke bortskærer noget af træet, men blotlægger dets sande kerne. Hvorfor denne omhyggelighed, for at skabe noget så destruktivt?

Ted Kaczynski

Mine kasser opstår i mødet mellem menneske og natur. Ikke som noget massefremstillet, der altid vil være ens. Ikke som en maskinel voldtægt og pervertering af naturen, hvor alt der var naturligt fordrejes til noget hæsligt. Mine kasser er som naturen; på samme tid både smukke og livsfarlige. Det samme gælder det naturlige menneske. Det samme gælder den sandhed, du tvivler på eksisterer.

Jean-Marie Apostolidès

Men dine mål virker næsten tilfældige. Hvorfor ikke gå efter større fisk. Jeg tror ikke, det er fordi, du kun har modet til at gå efter kontorpersonale, undervisningsassistenter og den slags. Hvorfor ikke gå efter top-chefer eller politiske mål?

Ted Kaczynski

Jeg kan forsikre dig for, at alle mine mål har fortjent det. Selvfølgelig er der de, der har fortjent det mere, men deres tid skal nok komme.

Jean-Marie Apostlidès

Hvorfor vente?

Ted Kaczynski

Fordi systemet tænker på samme måde som dig. Det er komplet ligeglad med kontorpersonale og undervisningsassistenter, så jeg kan få lov til at udføre mit arbejde uhindret i lang tid. Tror du, jeg kunne ramme top-chefen for Packard Bell og undslippe efterforskningen i 17 år? Det er meget vigtigere fortsat at bære ved til revolutionens bål end at statuere et eksempel blot for straks at blive låst inde. Du sagde det selv - Blæk blandet op med blod.

Janet Reno

Pas på, Apostolidès! Du er lige på kanten af at opmuntre og opfordre til kriminelle handlinger. Det er i sig selv strafbart.

Jean-Marie Apostolidès

Jeg er ikke blind for de etiske dimensioner. Men som forsker er jeg nødt til at sætte mig ud over den slags og ikke lade noget materiale være fremmet for mig.

Henry Murray

Jeg ville tage mig i agt. Mænd som Kaczynski kan virke voldsomt overbevisende og endda forførende for I, der ikke er trænet i at modstå veltalende agitatorer, der fremstiller sig selv som Kristus-figurer.

Ted Kaczynski

I kan være ganske rolige. Jeg har ingen interesse i at forføre den gode monsieur Apostolidès. Han er som alle andre bløde akademikere en oversocialiseret hund. Revolutionen har intet behov for hans slags.

Jean-Marie Apostolidès

Du bliver ved med at bruge ordet oversocialiseret. For mig lyder det som et gummiord. Hvad skal det forestille at betyde?

Ted Kaczynski

Joh. Man er velsocialiseret, når man tror på og adlyder samfundets moralkodeks. Problemet er, at vi ikke længere bor i små samfund, hvor det er muligt at overholde de få morallove, det nære fællesskab har brug for. Tillad mig at komme med et banalt eksempel: Samfundet ønsker ikke, at vi hader nogen, men alligevel gør de fleste af os det på et eller andet tidspunkt. Hvad med dig?

Jean-Marie Apostolidès

Nej. Jeg hader ingen.

Ted Kaczynski

Præcis. Du er ikke i stand til at forbryde dig mod samfundets moralkodeks uden at udsætte din psyke for uoverstigeligt pres. I elsker at se jer selv som rebelske på den elitære venstrefløj, men sandheden er, at I ikke har noget som helst at begå oprør imod. Dine værdier flugter 1 til 1 med samfundets. Hvem kan være uenig i

en kamp for lighed mellem racerne og kønnene? Uenige i at man bør hjælpe de fattige. At man skal praktisere fred i stedet for krig og ikke-vold i det hele taget? Hvem er modstander af at behandle dyr godt? Du finder ingen, som holder med jægeren, når de ser Bambi, og det er netop hele problemet. Mennesket er blevet så mageligt, at det har glemt, hvorfor Bambis mor var nødt til at dø. Du har aldrig været nødt til at slå ihjel for selv at overleve, og derfor føler du dig som en skygge af en mand.

Scene 9

(Under det følgende sidder Ted Kaczynski og snitter på en træske.

Han arbejder metodisk og med stor omhu og kærlighed.)

Jean-Maire Apostolidès

Han har fuldkommen ret. Ikke i alt han siger, men i sin analyse af mig, har han. Jeg er oprørsk og avantgardistisk, men kun på papiret. De reelle handlinger lader jeg andre om, og mit blæk er for tyndt i sig selv til at nogen giver mine tanker nogen særlig opmærksomhed.

Henry Murray

Men han er sindssyg. Er det ikke også din vurdering?

Jean-Marie Apostolidès

Det vil jeg helst ikke svare på... Han er uden tvivl neurotisk, men spørgsmålet er, om det er så meget end resten af os.

Janet Reno

Han må være gal. Ingen raske mennesker kan handle som ham.

Jean-Marie Apostolidès

Jeg tror, det er for nemt at afskrive ham som gal. Vi foretrækker vores skurke som enten rene dæmoner eller som rablende vanvittige.

Hvis vi accepterer, at en mand som Kaczynski ikke er syg, er vi nødt til at tage hans tanker alvorligt. Så er det ikke længere en gal mands værk, og så er der uden tvivl mange andre, der er klar til at følge i hans fodspor.

Janet Reno

Men hvad mener du så om hans tanker?

Jean-Marie Apostolidès

Der er stor værdi i hans tanker om teknologien som noget dybt skræmmende og upersonligtgørende, der i mange tilfælde begrænser os som mennesker. Problemet er, at verden ikke er så sort/hvid, som han mener. Vores globale historie som dyr er at sætte os ud over vores dyriskhed for at skabe noget, vi ikke på forhånd vidste hvad var. Sådan har det været siden den første hulemand. Teknologien er ikke opstået på grund af samfundet. Samfundet er opstået på grund af menneskets trang til at opfinde nye teknologier. Det er en bevægelse, som ikke kan stoppes.

Henry Murray

Hvad hans sociologiske og psykologiske betragtninger angår, så er

det ganske værdiløst. Hvis du kun har en hammer, kommer ethvert problem til at ligne et søm. Venstrefløjten og teknologien er i hans optik roden til alt ondt i verden, så han er nødt til at presse alle mulige og umulige ideer ned i disse to kasser.

Scene 10

(Ted Kaczynski er blevet færdig med at snitte og lægger omhyggeligt en træske på bordet foran sig.)

Ted Kaczynski

Nu har I vist også pillet nok i mine tanker. Tanker, som ikke er bestemt for jer. Men jeg tager jer det ikke ilde op. Det vil være forkert at regne det for ondskab, som kan forklares med ganske almindelig dumhed. At forklare jer der er så indgroede i systemet, hvorfor systemet må og skal falde, vil være som at forklare relativitetsteorien til en søpølse. I har hverken interesse i eller evnerne til at forstå.

Janet Reno

Uanset om jeg forstår eller ej, er jeg nødt til at handle.

Ted Kaczynski

Og straks vender du tilbage til den fortærskede idé om pligt overfor samfundet. Hvad har samfundet gjort for dig?

(Jean-Marie Apostolidès trækker papiret op af skrivemaskinen og

læser)

Jean-Marie Apostolidès

De teknofile har taget os alle med på en fuldkommen hensynsløs rejse ind i det ukendte. Mange forstår en del af, hvad teknologisk fremskridt gør ved os, men forholder sig alligevel passive, fordi de tror, det er uundgåeligt. Men vi - FC; The Freedom Club - tror ikke, det er uundgåeligt. Vi mener det kan stoppes og vi vil her give nogle indikationer på hvordan. Som beskrevet i afsnit 166, er de to grundlæggende opgaver for indeværende at skabe socialt stress og ustabilitet i det industrielle samfund samt at udvikle og sprede en ideologi, som er i opposition til teknologiens og det industrielle system.

(Jean-Marie Apostolidès rækker papiret til Ted Kazcinsky, som ruller det sammen, lægger det i et rør, skruer endestykker på røret, placerer røret i den nyligt udskårne kasse, banker fire søm gennem kassens låg, så de stikker op i luften, sætter låget på kassen, rejser sig, placerer kassen på gulvet. Han bliver stående ved kassen.)

Scene 11

Ted Kaczynski

Jeg har lige rejst mig fra min skrivemaskine i min hytte. Det er alt sammen dagligdags. Jeg har færdiggjort endnu en side i min afhandling. Det er alt sammen dagligdags. Men der er noget galt.

Der lugter anderledes, end der plejer. Det her er ikke duften af Montana. Bækken udenfor min hytte lyder anderledes. Det rislende vand har pludselig fået en intention og tager til i styrke. Fremmede fuglestemmer blander sig i skovens velkendte lyde og får langsomt overtaget, så min hytte fyldes af en tudende og skrigende kakofoni og jeg er nødt til at kaste mig ud af døren, for at mit hoved ikke skal sprænges. Jeg rammer jorden udenfor hytten, men i stedet for den ventede skovbund flænses mit ansigt af en ru og hård overflade. Min krop omkranses af en kridtstreg og jeg ved, at hvis jeg bevæger mig udenfor den, vil jeg aldrig kunne vende tilbage til min hytte men vil for altid være fortabt i det mareridt, der omgiver mig. I nattens løb er en gigantisk parkeringsplads vokset op i skoven og så langt øjet rækker er ensartet sort asfalt og tusinde og atter tusinde biler fyldt til randen med computerstyrede brødrister og mikrobølgeovne og laserstyrede sakse og fodsolarier og sko med indbygget aircondition. Og jeg ved, at hvis jeg lader civilisationen vokse mere efter dette punkt, vil jeg aldrig kunne kravle ud fra det bjerg af groteskt ragelse, som det uundgåelige kollaps vil vælte ud over menneskeheden. Jeg ser menneskerne i bilerne. De er så afsindigt isolerede - et menneske per bil - og samtidig helt og aldeles kollektive. Som små myrer, der alle bliver ledt mod stormagasinet midt på parkeringspladsen af noget, der ligger udenfor dem selv. Jeg ser dem blive kværnet til en grødet masse, som flyder ud af bygningens døre og vinduer og oversvømmer bilerne, der stadig strømmer til parkeringspladsen, så menneskerne opsluges af det frådende hav af kværnet kød. Jeg ser elektriske

impulser flyde fra storcentret til yderpunkterne i sumpen af knust menneske, hvor det omsættes til ordrer, der får massen til at fortsætte sin fremmarch og fortsætte sin mission for at opsluge alle verdens folk. Mennesket har det med teknologi som en alkoholiker har det med en tønne vin. Det er ikke nok at gemme tønden - han skal nok finde den - den må smadres!

Scene 12

(Ted Kaczynski bliver stående. Janet Reno, Henry Murray og Jean-Marie Apostolidès bevæger sig hen til de tre kasser, Ted Kaczynski har placeret på scenen. Jean-Marie Apostolidès bukker sig ned og løfter låget af kassen, tager røret op, skruer enden af og trækker papiret ud.)

Jean-Marie Apostolidès

11. december 1985. Sacramento, California. Hugh Scrutton, 38. Indehaver af en computerforretning. Theodore John Kaczynskis alias The Unabombers første drab. Regeringens officielle beskrivelse af ham i forbindelse med retssagen lød således: Hans venner beskriver Hugh som en mand, der omfavnede livet. En blid mand med humoristisk sans, som havde rejst i hele verden, besteg bjerge og studeret sprog. Han var involveret i politik, var retfærdig og venlig i sine forretninger og vil blive husket som ligefrem, ærlig og oprigtig. Han efterlader sin moder, søster, en kæreste, som elskede ham meget højt, og en gruppe venner og kolleger, der respekterede og holdt af ham.

Ted Kaczynski

Eksperiment 97. 11. december, 1985. Jeg plantede en bombe forklædt som et stykke affaldstrø bag Rentech Computer Store i Sacramento.

Ifølge The Sanfrancisco Examiner, 20 december, blev forretningsindehaveren dræbt. "Sprængt i småstykker", den 12. december. Glimrende. En human måde at eliminere nogen. Han mærkede sikkert aldrig noget. 25.000 tilbudt i dusør. Temmelig smigrende.

(Henry Murray bukker sig ned og løfter låget af kassen, tager røret op, skruer enden af og trækker papiret ud.)

Henry Murray

10. december, 1994, North Caldwell, New Jersey. Thomas J Mosser, 50. Reklamechef hos Young and Rubicam. Branchemagasinet Advertising Age beskriver ham i deres nekrolog med følgende ord: "Han var ikke den klassiske reklamebranchekliché; han var langt mere eftertænksom, lærd og grundig og ekstremt fair, ærlig og etisk i sine forretninger. En ægte all-American. Han var den slags menneske, man altid kunne stole på. Strålende under pres og en strålende golfspiller. Han var en attraktiv mand, omkring 180 høj og 80 kg. Gift to gange. Anden gang med Susan og folk sagde, at det var et drømmeægteskab. En rigtig mønsterfamilie. Han var stadig i tæt kontakt med børnene fra sit førsteægteskab, som han havde integreret i den nye familie. På denne tid af året ville de alle samles og synge carols

Ted Kaczynski

Eksperiment 244: 26. maj, 1994: Jeg bruger som sædvanligt blanding #2 som antændingsmasse. 19. august, 1994: Jeg har fastgjort stålsplinter, bestående af barberblade og en fjeder fra et ur, som jeg har brækket i meget små stykker, til siden af røret med dobbeltklæbende tape. Ovenpå disse har jeg - ligeledes med dobbeltklæbende tape - fastgjort et lag af små søm. December 1994: Apparatet i forsøg 244 blev anvendt i december 1994 med et fuldkomment tilfredsstillende resultat. Ved retssagen fremlagde anklagerne følgende hændelsesforløb: Thomas åbnede pakken; den deraf følgende eksplosion drev splinter ind i hans krop, efterlod et gabende hul i hans hoved, åbnede hans krop og gennemhullede hans organer med søm. Han døde som 50-årig på gulvet i sit eget hjem, med sin kone ved sin side, som forgæves forsøgte at hjælpe og trøste ham.

(Janet Reno bukker sig ned og løfter låget af kassen, tager røret op, skruer enden af og trækker papiret ud)

Janet Reno

24. april, 1995 Sacramento, California. Gilbert Brent Murray, 46. Træindustrilobbyist. Nekrologen over ham fra The Sacramento Bee havde blandt andet følgende at sige. Gilbert Brent Murray spillede mange roller i livet. Marinesoldat, atlet, chef, ægtemand og far. Han var en stjerne i dem alle. Hans rolige væsen, skarpe intellekt og -humoristiske sans gjorde Murray til en respekteret mand. Gils tilstedeværelse var så kraftfuld, at han aldrig behøvede være

aggressiv for at få sine meninger hørt. Murray voksede op i det sydlige California og overlevede en udstationering i Vietnam. Han var uddannet i skovbrug fra University of California, Berkeley og nåede toppen af sit felt i 1994, da han blev udnævnt til præsident for skovbrugsassociationen. Tanker og bønner går ud til hans efterladte børn. Deres fader blev dræbt af en brutal bombemand, og det ændrede deres liv for evigt.

Ted Kaczynski

Hvad vil du have, jeg skal sige? Ja. Jeg byggede en bombe. Vil du også have mine noter på denne aktion? For dig vil de ligne noterne fra en hvilken som helst anden af mine aktioner. Du er ikke i stand til at se skønheden i at opsamle data og forbedre sine egne evner på samme måde som jeg kan. For mig er det underordnet, om jeg forbedrer mine evner i agerbrug eller bombekonstruktion. Begge dele giver mig en psykologisk tilfredsstillelse, fordi begge dele er ting jeg er nødt til at mestre for at kunne opfylde mine mål. I øvrigt var Gilbert Brent Murray meget mere og andet end en elsket familiefar. Hans signatur har stået i bunden af hundredvis af dokumenter, som har givet tilladelse til at rydde vores skove. Intet menneske har magten til at give den slags tilladelser, og derfor blev han ramt.

Scene 13

Janet Reno

Der begynder for mig at tegne sig et tydeligt mønster. Jo mere du

siger, jo større problemer skaber du for dig selv.

Ted Kaczynski

Jeg har undvejet FBI i 17 år. Hvordan skulle du kunne skabe særlige problemer for mig?

Janet Reno

Du har undvejet, men det er slut nu. Din egen tørst efter berømmelse skabte grundlaget for din pågribelse.

Ted Kaczynski

Og så? Det er ikke et spørgsmål om berømmelse, men et spørgsmål om at sprede budskabet til flest muligt. Du hjælper mig kun ved at stå og tale med mig lige nu.

Janet Reno

Ingen vil købe din såkaldte filosofi. Ingen vil associere sig med en simpel morder.

Ted Kaczynski

Er du sikker på det? For vores historie synes at sige noget andet. En mand med holdninger og mod til at føre dem ud i livet har aldrig svært ved at finde følgere.

Janet Reno

Men for dig er det slut med at føre noget som helst ud i livet

Ted Kaczynski

Er du ved at glemme din modstand mod dødsstraf?

Janet Reno

Jeg vil forholde mig til vores lands lovgivning og den psykiatriske vurdering af dig, inden jeg udtaler mig på det punkt.

Ted Kaczynski

Hvis dit samfund ikke har modet til at dræbe sine fjender, vil det hurtigt bryde sammen. Jeg er dets nummer 1 fjende, og jeg kan ikke vente til at se det ske.

Scene 14

Henry Murray

(Retter en lommelygte mod Ted Kaczynskis ansigt) Theodore John

Kaczynski!

Ted Kaczynski

Åh, du godeste, ikke igen!

Henry Murray

Tillad mig et øjeblik at vende tilbage til vores tidligere samtale.

Ted Kaczynski

Jeg kan vel ikke forhindre dig. Du tillader dig lige præcis, hvad

du har lyst til.

Henry Murray

Vi fik etableret, at familien har stor betydning i dit verdensbillede.

Ted Kaczynski

Din pointe?

Henry Murray

Det er tankevækkende, at du aldrig selv stiftede familie.

Ted Kaczynski

Pligten og det højere formål tager prioritet over fornøjelsen. Spørg blot den indtørrede sveske, der (indikerer Janet Reno).

Henry Murray

Er det korrekt, at du som 16-årig ofte havde drømme om at gå i kvindetøj eller endda at være kvinde?

Ted Kaczynski

Hvad har det med sagen at gøre?

Henry Murray

Er der korrekt, at din egen bror blev nødt til at fyre dig, fordi du ustandseligt kom med tilnærmelser til kontorets kvindelige ansatte og nægtede at respektere et nej.

(Ted Kaczynski svarer ikke)

Henry Murray

Din egen bror, som havde risikeret sin egen anseelse ved at ansætte dig. Hans teknisk dygtige men socialt inkompetente bror.

(Ted Kaczynski svarer ikke.)

Henry Murray

Din egen bror, som havde betalt hovedparten af den grund i Montana, hvor du har siddet og skrevet dine halvfordøjede tanker.

(Ted Kaczynski svarer ikke)

Henry Murray

Din egen bror, som har etableret en fond, der udbetaler støtte til ofrene for dine forbrydelser.

Ted Kaczynski

Min egen bror. Min egen bror, der som en anden Judas angav mig.

Min egen bror for hvem et koldt og upersonligt system var vigtigere end familien og blodets bånd. Min egen bror, som lader sig diktere af den kælling, han har været forblændet af, siden han var barn. Min egen bror, der svigtede sine egne idealer. Min egen bror, der solgte mig for 30 sølvpenge.

Henry Murray

Din egen bror, der modtog 1.000.000 \$ for at have lyttet til sin samvittighed og angivet dig, for at stoppe dine rædselsfulde handlinger. Ved du, hvad han gjorde med den million?

Ted Kaczynski

Det er flintrende ligegyldigt, hvad han gjorde af blodpengene.

Henry Murray

Han donerede dem. Han donerede dem alle. Først til ofrene for dine forbrydelser, så til en gruppe, der arbejder for at afskaffe dødsstraffen og resten har han delt mellem arbejde for at få formildet din straf og det buddhistiske tempel, han driver sammen med sin hustru Linda. Det lyder til, at han er den større mand her, som både kan tilgive og gøre noget godt for sig selv og andre.

Ted Kaczynski

Tilgivelse? Hvis nogen her har brug for tilgivelse, så er det ham.

Han har solgt sin egen bror, han har givet køb på alt, han nogensinde har troet på. Han har altid været en bleg kopi af mig.

Anvendelig, men uden nogen særlige evner, og nu forsøger han at promovere sig selv og sin latterlige hokus-pokus-religion igennem mine dyder. Men jeg er storsindet og villig til at tilgive ham.

Det eneste jeg kræver er, at han forlader sin hustru, flytter tilbage til sit skur i Texas og bruger resten af sit liv på at udbrede mine tanker og fortsætte mit arbejde. Hvis han er villig

til at leve som den blege kopi af mig, han altid har været, så vil
jeg tilgive ham.

(Henry Murray afspiller igen den replik, han optog på diktafonen i
scene 6.)

(Henry Murray siger følgende replik sammen med diktafonen. Han
efterligner Ted Kaczynskis tonefald og fraseringer)

Det er ikke sandt. Du ved intet om mig. Du har ingen ret til at
udtale dig på den måde. Du er en ækel lille mand. Du gør ikke
andet end at sprede løgne. Løgne! Det værste er, at du selv tror
på dem, men jeg skal vise dig sandheden. Jeg har en pakke med dit
navn på... Hvis du ikke vil høre, må du føle! Jeg skal få dig til
at føle! Du har ingen idé om, hvor mange der står bag mig. Hvor
mange der vil elske at se dig knust og sønderlemmet. Jeg glæder
mig til at se dig gå til i flammerne fra civilisationens kollaps.
Jeg vil pisse på dine forkullede rester og danse på din og
samfundets grav. Jeg er udfrieren, frelseren!

(Henry Murray slukker diktafonen.)

Henry Murray

Hvad blev der så af alt dit mod og al din storhed? Hvor er det
henne nu? Dit største ønske er at ydmyge din egen bror for at få
en ynkelig hævn, og ikke engang det kan du. Samfundet har også en
pakke med dit navn på, og hvis jeg får nogen form for indflydelse,
så indeholder den enten en dødelig injektion eller en enkeltbillet

til den elektriske stol.

Scene 15

Jean-Marie Apostolidès

Har jeg nogensinde fortalt dig, hvorfor jeg sendte det første brev
til dig?

Ted Kaczynski

Nej. Men det behøver du ikke. Du har så godt som afsløret dig
selv.

Jean-Marie Apostolidès

Hvorfor tror du da?

Ted Kaczynski

Du har næsten selv sagt det. For at associere dig med mig, så dine
egne blodfattige tekster ville finde et større publikum. Har det
virket for dig? Har du solgt flere bøger om Tintin for voksne
eller om teatret under Ludvig XIV siden du sendte dit første brev?

Jean-Marie Apostolidès

Jeg håber, du er klar over, at jeg har nydt vores korrespondance.

Ted kaczynski

Samme her. Det har været som at skrive til et barn med ganske gode
evner, som dog behøver en alvorlig afretning. Du står for alt,

hvad jeg foragter, men det tror jeg ikke kommer bag på dig.

Jean-Marie Apostolidès

Men sandheden er en lidt anden. Jo. Jeg har nydt vores korrespondance og jo, jeg har solgt flere bøger om Tintin, men nej. Det var ikke grunden til, jeg skrev til dig. Jeg blev ganske enkelt bedt om det af dine advokater.

Ted Kaczynski

De forsøger at underløbe mig i alle aspekter af denne sag.

Jean-Marie Apostolidès

Jeg er overbevist om, at de ønskede, at jeg skulle støtte deres påstand om, at du er sindssyg, så du kan slippe for dødsstraffen.

Ted Kaczynski

Jeg er ikke sindssyg. Jeg har anmodet om at føre min egen sag, men er blevet nægtet det. Jeg ved, det er fordi systemet er bange for de sandheder, det vil få at høre. Jeg ved, mine advokater vil forsøge at få mig til at fremstå sindssyg, men det bliver ikke så let.

Jean-Marie Apostolidès

Jeg mener nu ikke, det skulle være så svært. Du sælger ikke dig selv forfærdeligt godt for tiden.

Ted Kaczynski

Hvis jeg har lært en ting af det industrielle samfund, så er det, at så snart nok mennesker hører om en vare, så vil alle købe den. Mine tanker er trykt i The New York Times og The Washington Post.

Flere millioner mennesker kender mine ideer og gennem mig sandheden. Det er muligt, at jeg dør eller bliver låst inde for altid, men mine tanker vil spredes.

Jean-Marie Apostolidès

Med mindre der er tale om en gal mands værk. Så ønsker ingen pludselig at købe dit produkt og alt, der er associeret med dine tanker er besmittet og sygt.

Ted Kaczynski

Men det er der ikke. Du er enig med mig, ikke sandt. Du ved, jeg ikke er gal. Du kender mig. Sig, jeg ikke er syg.

Jean-Marie Apostolidès

Jeg mener bestemt, at du har mentale problemer. Men ikke nødvendigvis meget mere end alle andre. Jeg mener, du bør dømmes på dine tanker og dine handlinger. Som tænker lader du meget tilbage at ønske, og dine handlinger er horrible og helt åbenlyst udført for at kompensere for, at du ikke er i stand til at formulere en sammenhængende idé, så nogen seriøse tænkere ville lytte. Du er muligvis paranoid-skizofren, men du er ikke sindssyg... Til gengæld er du heller ikke værd at ofre tid på.

Scene 16

Ted Kaczynski

Så lad os afslutte det for nu. Men vid, at det kun vil være en midlertidig afslutning. Mine tanker og min revolution vil leve videre i alle de mennesker, som har følt det industrielle samfunds undertrykkende pres.

Henry Murray

Jeg tror også, vi har fået det ud af dig, vi kan. Jeg er ikke meget for at opgive mennesker, men intet tyder på, at du kan tilpasses til et almindeligt liv.

Ted Kaczynski

Du tager fejl. Jeg er den eneste af os, der har levet et almindeligt liv. Der er så få mennesker, som lever et bare tilnærmelsesvist almindeligt menneskeliv. Det, du kalder almindeligt, er dybt perverteret.

Janet Reno

Uanset min modstand mod dødsstraffen, er jeg nødt til at anbefale, at den tages i anvendelse i dit tilfælde. Alt andet vil være en tilsidesættelse af vores lov og en hån mod vores retssystem. Du er anklaget for 10 tilfælde af at fremstille, transportere og anvende ulovlige sprængstoffer samt 3 tilfælde af mord på Scrutton, Mosser og Murray.

Ted Kaczynski

Hvad skal denne farce til for. Der er ingen tvivl om, at jeg gjorde det. Mine årsager står klart og tydeligt i mit manifest.

Janet Reno

Erklærer du dig skyldig.

Ted Kaczynski

Det kommer an på. Mine advokater vil forsøge at fremstille mig som sindssyg. Det er hverken I eller jeg interesseret i, at de lykkes med. Kan du tilbyde mig en handel?

Janet Reno

Vi forhandler ikke med terrorister. Og det er alt hvad du er.

Ted Kaczynski

Det passer ikke. Jeg ved, at du havde andel i at New York Times og Washington Post trykte mit manifest. De havde ikke haft modet til at gøre det uden en godkendelse ovenfra. Men hvis du ikke har et tilbud til mig, så kan jeg lave et til dig.

Janet Reno

Du er ikke i en position, hvor du kan tilbyde noget som helst.

Ted Kaczynski

Og så alligevel. Jeg kan love dig en retssag, der vil trække ud i årevis. Jeg vil benytte alle tænkelige instanser i retssystemet og

mit navn vil være på folkets læber så længe det varer. Skulle det ende med en dødsdom, vil jeg blive martyr, og I vil drukne sammen med samfundet i masserne, som endelig har set sandheden. Det er den handel, jeg kan tilbyde dig.

Janet Reno

Det lyder ellers som den ideelle situation for dig. Men du har måske ikke modet til at dø for din sag. Tror du ikke nok på den?

Ted Kaczynski

Jeg frygter ikke døden. Jeg frygter, at I vil klistre en diagnose på mig og trække mig gennem gaderne som et misfoster i et omrejsende cirkus. Min revolution er stærk nok til at klare sig selv uanset om jeg lever eller dør. Men jeg kan ikke overleve det, hvis jeg bliver stemplet som sindssyg.

Janet Reno

Det bliver både første og sidste gang, jeg gør det her. Jeg kan tilbyde dig otte gange livstid i isolation i et ultrasikkert fængsel uden mulighed for prøveløsladelse, strafnedsættelse eller besøg. Det er den handel, jeg kan tilbyde, og jeg vil anbefale, at du skynder dig at tage den, for det er ikke med min gode vilje.

Ted Kaczynski

Jeg tager den, og jeg fortryde intet. Jeg erklærer mig hermed skyldig i at forsøge at åbne menneskets øjne for den voldtægt, det helt frivilligt lader sig udsætte for af det industrielle samfund.

Jeg er ikke bange for isolationen og ensomheden; jeg har brugt 17 år som cikade, der ensomt har forsøgt at forstyrre civilisationens nattesøvn. Nu er tiden kommet, hvor mit første kuld af apostle skal klækkes og sprede ordet. Masserne vil strømme fra alle de områder, civilisationen har glemt. Alle, der er blevet undertrykt eller glemt af teknologiens kværnende fremmarch, vil marchere mod den såkaldte elite og rive systemet ned sten for sten. Det eneste jeg frygter er, at jeg måske vil komme til at tilpasse mig miljøet i fængslet. At jeg vil blive for bekvem og ikke længere vil foragte livet som fange. Og jeg er bange for, at jeg som årene går vil komme til at glemme. At jeg vil komme til at miste mine minder om bjergene og skovene. Det er hvad jeg virkelig frygter. At jeg vil miste mine minder og miste fornemmelsen af kontakt med den vilde natur i det hele taget. Men jeg er ikke bange for, at de vil knække min ånd!

Slut